

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 21933 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J.-P. VIDICK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Keniaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Laikipia. U behoort tot de Kikuyu-etnie. Kort na uw geboorte verhuisde uw vader van Kanyagia naar Njoro (Nakuru District). Op beide plaatsen had hij een boerderij. Na het beëindigen van uw studies in 1999 besloot u terug te keren naar Kanyagia om er aan landbouw te doen. U opende er ook een winkel waar u dierenvoeding en droge voeding voor menselijke consumptie verkocht. Er waren spanningen tussen de landbouwers en nomaden die op zoek gingen naar groene velden voor hun vee. Deze nomaden, bestaande uit de Kalenjin, Turkana, Massai en Samburu etnische groepen, kwamen geregeld in conflict met de sedentaire landbouwers, voornamelijk Kikuyu. Dit was het geval na de verkiezingen van 1997 en ook in 1998 en 1999. In 2003 werd u door het dorp verkozen als vertegenwoordiger van de jeugd om het gebied verder te ontwikkelen. In de periode tussen 1999 en april 2006 moest u een 5 à 6-tal keer voor enkele dagen bescherming zoeken in voorlopige kampen, voornamelijk scholen en kerken, tegen de aanvallen van de nomaden. In april 2006 escaleerde de situatie. Kort nadat de vruchten geplant waren,

kwamen de nomaden met veel vee de gewassen opeten. Toen jullie probeerden hen tegen te houden, werden ze heel agressief en kregen jullie te horen dat jullie hen niet konden verbieden op hun land te grazen. De ouderen probeerden tevergeefs te bemiddelen. De area chief, mister (M.), riep een bijeenkomst samen om het probleem voor eens en altijd op te lossen. Na een aantal weigeringen stemden de nomaden uiteindelijk toe om in te gaan op diens uitnodiging. Op de dag van de bijeenkomst waren de nomaden vroeger aanwezig én gewapend. Mister (M.) werd door hen in elkaar geklopt waarna de nomaden opnieuw vertrokken. (M.) gaf de moed niet op en probeerde nog steeds te bemiddelen om tot een oplossing te komen. De politie weigerde tussen te komen met als argument dat het een probleem was dat moest worden opgelost door de chief en de ouderen. In oktober bezocht de voorzitter van het nationale parlement, zelf een nomade, (R.) en hij liet er optekenen dat het land van de nomaden toebehoorde aan hen en dat ze pas zouden verhuizen over hun dode lichamen. De minister voor interne veiligheid had eerder gezegd dat de nomaden de gebieden waar ze waren komen grazen moesten verlaten. Op 16 oktober 2006 was er een bijeenkomst in uw dorp op initiatief van de ouderen. Deze vond juist vóór uw winkel plaats zodat de indruk ontstond dat u de bijeenkomst had georganiseerd. Die nacht vielen de nomaden het dorp aan en legden verschillende huizen in de as. U kon ontkomen en deed daags nadien aangifte bij de politie. Op 29 oktober 2006 was er opnieuw een aanval. Deze keer werden vier personen gedood, vrouwen verkracht, huizen platgebrand en gewassen vernield. Onder de betreurden waren ook uw broer en zijn vriendin. De volgende morgen brachten jullie de lichamen naar de politie om aan te tonen hoe gevaarlijk de situatie was. In het totaal waren jullie met zo'n 300-tal personen maar de politie stuurde jullie weg. De doden werden begraven maar een week later ongeveer werd Mister (M.) om het leven gebracht. Ze zegden zijn vrouw dat hij gedood werd omdat hij aan jullie kant stond. (M.) werd opgevolgd door een zekere (E.), die tot een nomadenstam behoorde. Op 5 november 2006 riepen de nomaden opnieuw een bijeenkomst samen. Er werd verzameld vóór uw winkel en jullie stapten gezamenlijk op naar de chief. Hij verwees jullie door naar de politie en één van de ouderen werd door hen ontvangen. Hij kreeg te horen dat deze problemen hen al gerapporteerd waren en dat ze moesten worden opgelost door de chief en de ouderen. Jullie keerden terug naar het dorp en er werd beslist dat de jongeren in groep zouden patrouilleren om de veiligheid van het dorp te verzekeren. Bij gevaar zouden jullie alarm slaan. Als leider van hen werd (I.K.) gekozen door de ouderen, u werd zijn adjunct. Al een week na de start van het initiatief werden jullie, een 50-tal personen, opgepakt door de politie en daags nadien pas vrijgelaten. In tussentijd was er een aanval geweest waarbij twee mensen om het leven waren gekomen. Jullie vernamen dit pas bij jullie terugkeer in het dorp. Jullie keerden daarop terug naar de politie om meer uitleg te vragen maar jullie werden opgepakt. Pas twee dagen later, na een demonstratie tegen jullie aanhouding, werden jullie in vrijheid gesteld. Enkele dagen later brachten (I.) en zijn groep twee individuen die twee koeien gestolen hadden naar de politie. De twee werden opgepakt maar quasi onmiddellijk opnieuw vrijgelaten. Nog diezelfde dag werd (I.) gedood. Bij zijn stoffelijke resten werd een briefje gevonden met daarop: 'we zullen jullie blijven doden tot we krijgen wat we willen'. Daarop werd u door de ouderen aangesteld als leider van de jongeren die het dorp moesten beveiligen. Kort daarop ontving u een waarschuwingsbrief. U moest uw activiteiten stopzetten of u zou een tweede keer besneden worden of om het leven worden gebracht. U bracht de brief naar de chief, hij verwees u door naar de politie maar de commandant van het kantoor scheurde de brief voor uw ogen en zette u vast. U werd geslagen en pas twee dagen later vrijgelaten. U keerde niet naar huis terug maar zocht een veilig onderkomen in het kamp dat was opgezet bij de kerk. Op 5 januari 2007 kwam de politie u daar halen. Ze namen u mee naar uw winkel die ze doorzochten. U kreeg te horen dat de groep die u leidde een gevaarlijke groep was en werd daarna meegenomen naar het politiekantoor. De commandant stelde u dezelfde vragen en zei dat u zou worden vastgehouden tot u zei wat de jeugd van plan was. U werd opgesloten gedurende zes dagen. De dag van uw vrijlating werd u nogmaals ondervraagd en geslagen. U vroeg de commandant waarom hij de veiligheid niet verzekerde en zei dat u niet zou stoppen met uw activiteiten aangezien u de groep niet had opgericht. 's Avonds werd u vrijgelaten maar u weigerde te vertrekken uit schrik te worden gedood op weg naar huis. Toen u de volgende morgen

vertrok, kwamen vader (G.) en (O.), een oudere, u tegemoet. Ze kwamen uw zaak bepleiten. U bracht hen op de hoogte van wat u te horen had gekregen van de commandant en ze gingen hem opzoeken om hem te spreken over de jeugd en de veiligheid in het gebied. Ze kwamen terug met een waarschuwing aan uw adres van de commandant dat hij uw leven zou verknoeien. Na uw terugkeer ging u met een 20 à 30 jongeren naar uw winkel om voedingswaren te halen. U was met twee anderen de winkel binnen gegaan toen jullie werden aangevallen. Buiten u kon iedereen ontkomen. U werd zwaar geslagen en uw aanvallers overlegden met elkaar hoe ze u om het leven zouden brengen. U werd de winkel uitgegooid en nam zo snel als u kon de benen. De aanvallers gaven de achtervolging op en u kon de kerk bereiken. Daags nadien, 15 januari 2007, besliste u dat het tijd was om het dorp te verlaten. U zocht uw vader op in Njoro maar ook zij waren hun woning ontvlucht omwille van gevechten tussen de Kikuyu en de Kalenjin. U keerde dan maar terug naar de kerk. Enkele dagen later werd er bij een aanval een man gedood en door de aanvallers werd naar u gevraagd. De priester besloot daarop dat er een andere oplossing moest gevonden worden voor u. U vermomde zich als vrouw en enkele dagen later stelde de priester u voor aan een zekere (M.) die u meenam naar zijn woning in Nyahururu. Drie weken tot een maand later bracht hij u in contact met een zekere (L.J.). Op 6 maart 2007 verliet u Kenia per vliegtuig. U reisde samen met (L.J.). Hij hield alle documenten bij. U denkt dat het een directe vlucht was tot België maar u hebt veel geslapen in het vliegtuig en werd door (L.) pas wakker gemaakt toen jullie moesten uitstappen. Zijn vrouw kwam jullie oppikken en u werd afgezet aan de gebouwen van de Belgische asielinstanties. Op 7 maart 2007 startte u uw asielprocedure.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden gewezen op de tegenstrijdigheden met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten waardoor uw asielrelaas volledig op de helling komt te staan. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (dd. 29 juni 2007, verder Cg I) legde u met betrekking tot uw detenties en de achterliggende redenen hiervoor de volgende verklaringen af. Een eerste detentie situeerde u kort na het oprichten van de groep die zou instaan voor de veiligheid van het dorp. Jullie werden in groep gearresteerd en daags nadien in vrijheid gesteld maar nog diezelfde dag werden jullie opnieuw opgepakt. Jullie waren immers teruggekeerd naar het politiekantoor om uitleg te vragen over de omstandigheden waarin twee personen de nacht van jullie detentie om het leven waren gekomen (Cg I, p.8). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 3 april 2007, verder DVZ) hebt u geen melding gemaakt van het feit dat jullie de dag van jullie vrijlating opnieuw werden opgepakt, noch van het feit dat er die nacht twee personen om het leven zijn gekomen (DVZ, p.11). De feiten zoals u ze aanhaalde voor het Commissariaat-generaal, hebt u ook zo neergeschreven in uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep. Als reden voor de volgende arrestatie verwees u voor het Commissariaat-generaal naar de dreigbrief die u ontvangen had en liet zien aan de commandant van het politiekantoor. U werd opgepakt, geslagen door zijn ondergeschikten en twee dagen later vrijgelaten (Cg I, p.9). In uw verzoekschrift hebt u echter zelf neergeschreven dat u de volgende dag reeds in vrijheid werd gesteld (verzoekschrift p.7). Blijkens uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd u na drie dagen vrijgelaten (DVZ, p.11). Op 5 januari 2007 werd u door de politie naar uw winkel meegenomen, de winkel werd doorzocht en van daaruit ging het naar het politiekantoor. Na zes dagen werd u vrijgelaten (Cg I, p.9). Deze verklaringen zoals u ze hebt afgelegd voor het Commissariaat-generaal vinden bevestiging in uw verzoekschrift, waar u schreef ongeveer een week te zijn vastgehouden (p.7). Blijkens het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken zou u op een dag door de politie zijn meegenomen naar uw winkel en toen daar niets gevonden werd, naar het politiekantoor. De volgende dag werd de groep gearresteerd en twee dagen later werden jullie vrijgelaten. Nog vóór jullie vrijlating werd echter opnieuw een man vermoord. Uw verklaringen, zoals weergegeven

voor de Dienst Vreemdelingenzaken vertonen verdacht veel gelijkenissen met uw verklaringen in de nasleep van uw eerste arrestatie zoals u verklaard hebt voor het Commissariaat-generaal en neergeschreven in uw dringend beroepschrift. Nog voor de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat de dag van uw vrijlating (nadat u door de politie van uw winkel werd meegenomen naar het politiekantoor) naar uw winkel ging en werd aangevallen door nomaden. U kon temauwernood ontkomen en enkele dagen later werd u opnieuw opgepakt door de politie en gedurende enkele dagen vastgehouden (DVZ, pp.11-12). Voor het Commissariaat-generaal en in uw verzoekschrift maakte u echter geen melding meer van enige arrestatie nadat u door nomaden was aangevallen in uw winkel.

Toen u aan het eind van het eerste gehoor door een interviewer van het Commissariaat-generaal gewezen werd op enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen wistte u dit aan het feit dat uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet door dezelfde persoon werd afgenomen en aan het feit dat op de dag van het gehoor normaal gezien de huwelijksceremonie voor uw overleden broer zou plaatsvinden. U verklaarde dat de versie die u zelf had neergeschreven en werd doorgestuurd naar uw advocaat en het Commissariaat-generaal toen u beroep indiende de enige juiste was (Cg I, p.12). Dit volstaat echter niet als verklaring voor de tegenstrijdigheden. Het door elkaar halen van de verschillende arrestaties en opeenvolging van gebeurtenissen wekt immers de indruk dat uw asielrelaas ingestudeerd is en doet afbreuk aan het doorleefd karakter ervan. Dit vond bevestiging in de verklaringen die u aflegde tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal (dd. 30 september 2008, verder Cg II). Toen u gevraagd werd nog eens uw laatste arrestatie uit de doeken te doen zei u drie dagen te zijn vastgehouden en te zijn vrijgelaten toen de priester de commandant probeerde te overhalen u vrij te laten (Cg II, p.3). Dit stemt niet overeen met uw verklaringen zoals u ze hebt neergeschreven in uw verzoekschrift en zoals u ze hebt afgelegd tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal. U stelde toen immers dat u na zes dagen 's avonds werd vrijgelaten (Cg I, p.9). Gevraagd naar de duur van uw detentie tijdens uw eerste arrestatie zei u te denken dat u de derde dag werd vrijgelaten maar u voegde er aan toe het u niet goed te herinneren omdat het lang geleden is (Cg II, p.4). Voor zover u zich kon herinneren werd u de eerste drie keer in groep gearresteerd, de laatste keer als enige (Cg II, p.4). Gevraagd naar de specifieke incidenten die leidden tot deze arrestatie kon u enkel in algemene termen antwoorden dat het telkens ging om het verjagen van de nomaden uit het dorp (Cg II, p.4). U kon zich de specifieke gebeurtenissen niet voor de geest halen of haalde andere redenen aan dan wat u eerder verklaard had. Zo stelde u dat uw tweede arrestatie onmiddellijk na de dood van uw broer plaats vond, de dag nadat jullie aan het politiekantoor gingen protesteren (Cg II, p.4). Dit klopt echter niet met uw verklaringen die u eerder aflegde voor het Commissariaat-generaal, noch met uw weergave van de feiten in uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep. Toen plaatste u uw eerste arrestatie immers een week na het oprichten van de groep die de veiligheid moest garanderen in het dorp. De dood van uw broer vond volgens uw vroegere verklaringen plaats nog vóór de oprichting van deze groep (Cg I, p.7, p.8, verzoekschrift p.6). U herinnerde zich zelfs de naam niet van de leider van de groep jongeren die gedood werd -terwijl u diens adjunct was- en dus verondersteld wordt nauw met hem samen te werken (Cg II, p.5). Als verantwoording voor uw onwetendheid verwees u opnieuw naar de omstandigheden waarin het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verliep (Cg II, p.5). U haalde ook de lange periode aan die verlopen was tussen beide gehoren op het Commissariaat-generaal. Het is inderdaad niet onaannemelijk dat u -gezien de tijd die verlopen is tussen beide gehoren- enkele details zou vergeten zijn. Het is echter niet aannemelijk dat u de redenen voor uw arrestatie en andere voormelde belangrijke informatie in het geheel niet meer voor de geest kan halen. De vermoedens dat uw verhaal ingestudeerd is en geen weergave van door u meegemaakte gebeurtenissen vindt dan ook bevestiging. Er kan dan ook geen geloof meer worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Tijdens het bijkomende gehoor voor het Commissariaat-generaal werd u gevraagd of de recente gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld in Kenia een invloed hebben op uw vrees om terug te keren naar het land. U antwoordde bevestigend en verwees enerzijds naar de politieke situatie die nog steeds niet volledig uitgeklaard is en anderzijds naar

het feit dat u het contact verloren hebt met uw vader sinds februari 2008. Bovendien hebt u onlangs op de radio vernomen dat er zo'n 60 personen om het leven gekomen zijn in het gebied waar u woonachtig bent. Wat de actuele veiligheidssituatie in uw land van herkomst betreft, dient echter volgende vaststelling te worden gemaakt.

Artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1).

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare engeraadpleegde gezaghebbende bronnen en literatuur door CEDOCA, blijkt dat op dit ogenblik de situatie in Kenia niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Niettegenstaande het land werd getroffen door uitpattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, bedaalden de gemoederen eind maart 2008 en vinden er niet langer aanhoudende gevechtshandelingen plaats. De tussenkomst van oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raila Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Mr. Odinga werd benoemd tot eerste minister. Op dit moment is er bijgevolg geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang in Kenia, zodat burgers er niet langer een risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een dergelijk conflict.

Gelet op voorgaande bemerkingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen kan het ondersteunend schrijven van priester (G.) niet langer in overweging worden genomen. Hetzelfde geldt voor de vier foto's die u neerlegde aangezien uit niets anders blijkt dat het hier wel degelijk uw eigendom betreft. En dan nog, dit fotomateriaal brengt geen uitsluitel over de oorzaak van de vernielingen. Uw geboortecertificaat, rijbewijs en doopselkaart brengen enkel een bewijs aan van uw identiteitsgegevens en religieuze overtuiging. Deze informatie wordt hier niet in twijfel getrokken. De krantenartikels die u neergelegde tenslotte zijn van algemene aard (zie kopies van deze documenten in administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verweerder stelt vast dat het verzoekschrift niet werd ondertekend door verzoeker of door zijn advocaat. Dit wordt nochtans op straffe van onontvankelijkheid vereist in artikel 235, § 3, tweede lid (*of artikel 234, § 2, tweede lid*) van de Wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen samengelezen met artikel 39/69, § 1, eerste lid en tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet. De vordering is niet ontvankelijk.

3.2. Ter zitting doet verweerder afstand van de opgeworpen exceptie.

4.1. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie en van de artikelen 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet. Verder werpt verzoeker een schending op van “het generaal principe van het voorzichtigheidswerk en een goede administratie, alsook deze volgens dewelke de administratieve autoriteit is gehouden te statueren door kennis te nemen van alle pertinente elementen in de zaak”.

Verzoeker wijst erop dat het gehoor plaatsvond op 30 september 2008 en niet op 30 september 2007 zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Volgens verzoeker is de motivatie van de aangevochten beslissing niet adequaat aangezien ze berust op een systematische vergelijking van de door verzoeker gedane verklaringen die op een subjectieve wijze werden gerapporteerd door de verschillende agenten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS). Verzoeker steunt deze stelling op het feit dat het gehoorverslag van 29 juni 2007 werd ondertekend door de dossierbehandelaar van het CGVS noch door hemzelf. Verzoeker steunt zich verder op het feit dat het gehoorverslag van 30 september 2008 evenmin door hem werd ondertekend. Omwille van deze feiten kon de Commissaris-generaal zich enkel baseren op het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) bij de beoordeling van zijn vluchtmotieven.

Verzoeker wijst er ook op dat het gehoor voor DVZ werd opgesplitst in twee delen die door meerdere weken van elkaar waren gescheiden en door twee verschillende agenten werden uitgevoerd. Verzoeker stelt dat het CGVS geen rekening hield met dit element tijdens het gehoor van 29 juni 2007 en bijgevolg verzuimt heeft om alle elementen in het administratief dossier in beschouwing te nemen.

4.2. Wat de datum van het tweede gehoor betreft, erkent verweerder dat de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat dit gehoor op 30 september 2007 plaatsvond terwijl dit volgens het administratief dossier 30 september 2008 was. Deze materiële vergissing in de bestreden beslissing beïnvloedt echter geenszins de wettelijkheid ervan.

Het verhoorverslag van het CGVS wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Het wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Niettemin geniet het, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in zijn verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Verzoeker beperkt zich in casu tot loutere beweringen omtrent een subjectieve wijze van rapporteren, die hij echter niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens (RvS 21 maart 2007, nr. 169.219; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.342; RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

Verzoeker licht niet in concreto toe hoe de opslitsing van het gehoor in twee delen op DVZ de coherentie van zijn verklaringen zou hebben kunnen beïnvloeden. Zeker nu uit het gehoorverslag voor DVZ blijkt dat het eigenlijke asielrelaas van verzoeker door één en dezelfde persoon op één en dezelfde dag werd behandeld namelijk op 16 maart 2007 en dit met de toestemming van verzoeker (administratief dossier, stuk 15, p.10).

De tegenstrijdige verklaringen die in de bestreden beslissing werden opgenomen zijn gebaseerd op dit onderdeel van het gehoorverslag van DVZ, waarvan verzoeker verklaarde

dat het oprechte inlichtingen betreffen. De Raad merkt op dat de Commissaris-generaal, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, ertoe gehouden is om alle objectieve gegevens na te gaan die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitvoerig werd gemotiveerd aan de hand van verzoekers tegenstrijdige verklaringen omtrent essentiële elementen in zijn asielrelaas. Deze tegenstrijdige verklaringen worden in voorliggend verzoekschrift op geen enkele wijze weerlegd of toegelicht. De vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het middel is ongegrond.

5.1. Verzoeker vraagt de subsidiaire beschermingsstatus omdat de veiligheidssituatie in een land dat belangrijke “troebels” heeft gekend niet als gestabiliseerd kan worden beschouwd alvorens een periode van vijf jaar is verstreken.

5.2. Verzoeker brengt geen element bij waaruit blijkt dat de situatie in Kenia actueel onder de toepassing valt van artikel 48/4 §2,c van de voormelde wet van 15 december 1980. Uit de uitvoerig gedocumenteerde landeninformatie van verweerder in het administratief dossier (stuk 18) blijkt dat situatie gestabiliseerd is en verzoeker voert geen elementen aan die deze vaststelling kunnen ondergraven. Aan verzoeker dient derhalve de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 januari 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.